

Ting, og derigennem Magten i Landet, men et Resultat for vore Arbejder i den nærmeste Fremtid.

Naar jeg maa raade mine Meningsfæller til at stemme mod Forslaget, saa er Grunden den, at jeg frygter for, at en saadan Kommission vil blive en Hemske for Skattereformernes snarlige Gennemførelse. Jeg kan ikke se rettere, end, hvilket Ministerium vi end ville tænke os der kan blive dannet, efter at den nuværende Regering har trukket eller rettere trækker sig tilbage, saa vil en saadan Kommission være en Klods om Benet for vedkommende Ministerium. Jeg hørte vel, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ogsaa talte om Muligheden af en Venstre-regering og om, hvor glad en Venstreregering vilde være ved en saadan Kommissions Nedsættelse. Jeg tillader mig at have en anden Opfattelse. Jeg kan ikke se rettere, end at Forslaget om denne Kommissions Nedsættelse maa opfattes fra dette Tings Flertals Side derhen, at det ikke venter og vel heller ikke ønsker at overtage Regeringen. Men tænker man sig altsaa en Regering fra den anden Side, fra Højres Side, saa vilde det, hvis en saadan Regering kom til Stede som Ven af Skattereformen, ikke kunne nægtes, som jeg siger, at en saadan Kommissions Forhandling vilde i høj Grad vanskeliggøre Regeringens Stilling lige over for dette Spørgsmaal. Og, mine Herrer, kommer der en Regering, som ikke er en Ven af Skattereformen — og dette er jo ogsaa muligt — saa vil den gennem denne Kommissions Nedsættelse have den allerbedste Anledning til intet for sit Vedkommende at foretage, før for det første Kommissionen har afgivet sin Betænkning og dernæst maaske desværre gennem Kommissionsbetænkningen ogsaa faa ret god Anledning til at lade Sagen hvile indtil videre. Jeg tror ganske vist, ligesom det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (Bojsen), at Sagen angaaende Skattereformer, særlig af de direkte, har et saa stort Tilhæng rundt omkring i Befolkningen, at i Længden vil ingen Regering kunne undgaa at tage den op igen, men det er et meget stort Spørgsmaal, om virkelig en saadan Kommissions Arbejde og den Betænkning, der kan ventes fra den, vil være en Hjælp, eller om den maaske snarere vil være en Hemske for fremtidige Forhandlinger i saa Henseende. Gaar man den Vej, som der dog i alt Fald kan være Anledning til at frygte, den Vej helt at gaa bort fra eller saa godt som helt at gaa bort fra det Grundlag,

man hidtil har arbejdet paa, og søge at komme til noget helt nyt, er det tydeligt og klart, at det ikke vil virke fremmende paa Sagen. Som jeg allerede har udtalt, have vi jo Lov til at haabe, at man vil gaa en anden Vej, Lov til at haabe, at man vil søge at fremme Sagen paa det Grundlag, vi hidtil have arbejdet paa, om, at man ikke vil forsøge at fremkomme med saa radikale Forslag, at de i Virkeligheden vilde undskylde, ja maaske endog berettige, til at lade Sagen hvile, til at overlade til dette høje Tings Flertal alene at fremme Sagen. Og dette høje Tings Flertal alene kan ikke fremme Sagen. Den ærede Ordfører (J. C. Christensen) talte en hel Del om, at nu maatte Venstre staa alene, nu maatte Venstre ene søge at fremme denne Sag. Den ærede Ordfører maa jo vide saa godt som vi andre, at dette er umuligt. Hvad der kan ske i Fremtiden en Gang efter en længere Fremtid, som næppe er at forudse, det kan ingen vide, men i den nærmeste Fremtid, i den overseeelige Fremtid vil dette høje Tings Flertal ikke være i Stand til alene at gennemføre saa vigtige Sager, som her er Tale om. Det maa den ærede Ordfører vide lige saa godt som jeg og lige saa godt som alle vi andre.

Alt, hvad der nu kan siges mod en saadan Kommissions Nedsættelse, er jo for saa vidt ligegyldigt, idet det følger af sig selv, at har det ærede Flertal besluttet at nedsætte den, bliver den nedsat. Vi kunne altsaa kun sige, at efter hele vor Opfattelse af Regeringens Stilling lige over for Repræsentationen maa vi stemme mod denne Kommissions Nedsættelse. Men til lige kunne vi ganske vist udtale, at for saa vidt der bliver givet os Lejlighed til i Kommissionen at virke, ville vi ganske sikkert loyalt søge at virke saa godt, vi kunne, til Sagens Fremme.

Hvad det Spørgsmaal angaar, som den højtærede Konseilspræsident bragte frem, nemlig hvorvidt det grundlovmæssigt, statsretligt var rigtigt, at en parlamentarisk Kommission virkede mellem Samlinger, da kan der selvfølgelig være Tvivl herom. Jeg skal imidlertid ikke sige andet, end da der ganske sikkert ikke i Grundloven staar noget om, at dette er ligefrem forbudt, saa vil jeg haabe, at der ikke paa dette Punkt fremkommer nogen Konflikt, som jeg ikke ser, at der er nogen tilstrækkelig Grund til at føre frem. Hermed skal jeg afslutte de Par Bemærkninger, jeg havde at gøre. Vi kunne ikke efter vor Opfattelse af Tingene stemme for det Forslag, som er fremlagt, og vi mene det na-